

staaet Valget saaledes, at det Første, man skulde tage sig for her, var at gaa af Veien for Ministeriet og Provisorismen for at blive fribdende i Folkethinget og nyde de Behageligheder, som dermed følge. Jeg troede ikke, at det var Opgaven. Er man imidlertid kommen paa det Standpunkt, at det at nedlægge Protest paa sine Vælgeres Vegne imod Provisorieministeriet kun er en tom Demonstration, et Slag i Luften, samtidig med, at man tillige giver Ministeriet en Slags Opmuntring til, at det skal gaa til Kongen og faae et tiende Provisorium, saa forekommer det mig, at man kommer langt ned paa Straaplattet i Retning af at høre af baade for Ministeriet og for Provisorismen. Jeg vil rette disse Bemærkninger til det ærede nye og dog gjenvalgte Medlem (Trier), thi det forekommer mig, at han frist ud fra Vælgerne kommer med en haard Dom til os skikkelige Menneſter, der ikke kunne tage den høie Flugt som de Andre ud over den faktisk bestaaende Tilstand til Behagelighed for Ministeriet og dets Venner. Vi holde os ganske simpelt til dette, at den provisoriske Finantslov, Opretholdelsen af det af Folkethinget tidligere forkastede Provisorium, kan ikke imødegaa ved at behandle det i Udvalg saaledes, at det af Ministeriet paaberaabte Grundlag midlertidig bevares under dets Fødder, det kan kun imødegaa paa den af os foreslaede Maade. Denne Fremgangsmaade udelukker ikke, at det ærede Medlem kan, ligesom det stete i 1877, i Morgen indbringe Forslag til en midlertidig Finantslov, ja han kan gjøre det om en Time. De kunne ligesom i 1877 forkaste det provisoriske Grundlag og saa indbringe Forslag til en midlertidig Lov. Det kunne de gjøre, der ville gaa den Vej at give Ministeriet lovlig Grund under dets Fødder. Jeg vil det ikke. Men nu ville de absolut have Provisoriet opretholdt (Stemmer: Er det Provisoriet, der er forelagt?) Ja, det er forelagt her uden Indsigelse, til 1ste Behandling (Højmark: Formanden har protesteret imod, at det var Provisoriet!) Jeg hørte ingen Protest, men jeg veed, hvad jeg udtalte i den Henseende den 21de Oktober 1885, og jeg veed, at den nuværende høitærede Formand var ganske enig i den Udtalelse; han har holdt sig fuldstændig til mine Bemærkninger — siden har jeg ikke fulgt med — og jeg veed, at den ærede Ordfører var ganske enig deri, thi han sagde den Gang: „Jeg foreslaar derfor, at Thinget ved Forslagets fornødne Fremlæggelse fra Regeringens Side fastholder den Beslutning, det engang har taget.“ Det har jeg holdt paa,

at vi kunne ikke komme ud over Vanskelighederne paa anden Maade end ved at tage det saaledes, at to Opfattelser staa imod hinanden. Hvem der saa har Ret eller ikke, er det i alt Fald et faktisk bestaaende Forhold, Ministeriet har overtaget, og kommer Forslaget igjen, saa staa vi det igjen ned; ellers er det første Slag et Slag i Luften. — Hvad der iøvrigt er fremkommet her i Salen ogsaa mig vedkommende skal jeg ikke spille Thingets Tid paa. Jeg vil blot henvise til mine tidligere Udtalelser, og alle Forsøg paa at rokke dem eller paa at sætte noget Nyt i Stedet skal jeg ikke indlade mig paa. De ere aldeles unyttige for de Herrer og ogsaa ganske utjenlige for Dem, og de Slutninger, der under Debatten her ere dragne af mine Udtalelser, som De maaste ikke have forstaaet, skal jeg lige saa lidt opholde mig ved, — der kommer en Dag efter denne — men Et vil jeg lægge Thinget alvorlig paa Sinde, ogsaa det relative Flertal, som de ærede Medlemmer for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Trier) og Veire (Holstein) ere Ordførere for. Jeg vil lægge Dem den faktisk bestaaende Tilstand alvorlig paa Sinde. Her kommer Ministeriet efter at have opløst Thinget, og efter at vi ere komne ind igjen og mene at være Seirherrer, her kommer Ministeriet og siger: Nu skulle vi prøve Eder, og saa lægger det fra sit Standpunkt paa Bordet Provisoriet, det af Ministeriet paaberaabte Grundlag for det Grundlovsbrud, vi sidde i paa 5te Aar, og spørger os: Løser I forkaste det? Og saa spørge De — med alle Omvøb: Vi gjøre det ikke! Mig forekommer det, at efter dette Skridt skulle De ikke tale hverken om Kamp mod Provisorieministeriet eller om virkelig Opposition, set i de Forholds Belysning, vi nu leve under. Jeg indrømmer, at under ordinære Forhold, naar Alle agte Grundloven, kan der være Opposition mod Paragrafer i en Lov eller imod Poster paa en Finantslov, men naar vi leve under et Grundlovsbrud som nu, og Ministeriet saa spørger: Løser I stemme for at tage det af os paaberaabte Grundlag bort under vore Fødder — vi erkende, at hvis I stemme derimod, have vi Intet — og De saa alligevel ikke gjøre det, saa er det en mærkelig Maade at bevare Valgtilliden paa. (En Stemme: 1887). Det ærede Medlem siger 1887; ja, jeg har forklaret det forleden Dag, og alle de Forklaringer, her er fremkomne i Dag, og Forklaringer og Tilføielser o. s. v., skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg kan jo Punkt for Punkt bevise de Herrer det, og dersom der skulde være Noget, der med Navns Nævnelse vil tilbyde Ed paa, at jeg har